

kan Sagen jo udsættes. — § 4 og § 7 maa jeg paaskjønne ligesaa meget som den første ærede Taler. Man slipper derved fra disse haade for Dommerne og Parterne ærgerlige og kjedsommelige Formalitets-spidsfindigheder, som i Praxis have udviklet sig i en ganske overordentlig Grad, naar der er den mindste Forskjel mellem Klagen og Stævningen og Proceduren o. s. v. — Kun maa det endnu være mig tilladt, inden jeg slutter, at gjøre en Bemærkning til § 10. Der staar: Har Forligskommissionen ubespøjet negtet at udfærdige Indkaldelsen eller vægret sig ved efter Klagerens Begjæring at henvise Sagen til Rettergang, skal det ikke være til Hindrer for, at Sag anlægges. Det er ikke saa sjældent, at Parter og Sagførere have Vanskeligheder med selvfølgende Forligskommissærer, som af en eller anden Grund tro sig berettigede til at negte at antage en Sag, og Freingangsmaaden for at redressere dette er temmelig vanskelig og besværlig. Jeg vil henstille til den ærede Minister, om der skulde være Meget i Veien for aldeles at betage Forligskommissionen Myndighed til at negte at antage en Sag til Forligsmægling, naar Parterne ville betale, hvad det koster. Kommissionen giver jo sin Paategning og kan fremføre sine Anker, og det er Retten, der afgjør, om Forligsmæglingen har været behørig eller ikke, men derved kom man ud over alle disse Vanskeligheder med slige Forligsmæglere, og hvad selve Forligsmæglingens Gyldighed angaar, da afficeres den ikke deraf, idet Retten jo kan afgjøre, om Forligsmæglingen er gyldig eller ikke, og derefter tage sine Forholdsregler. Jeg vil derfor indtrængende anbefale det høie Thing dette Forslag; jeg tror, at den høitærede Minister har været heldig i at udfinde de Punkter, som tidligere have generet.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal først tillade mig nogle Bemærkninger angaaende de Formodninger om Anledningen til dette Lovforslags Fremkomst, som ere fremsatte af den ærede første Taler (Selsén). Jeg tilstaaer, at det forekommer mig at være noget langt borte denne Betragtning er hentet, at man ved denne Lov skulde paa en Maade fra Proceskommissionens Side ville søle sig for med Hensyn til, om der overhovedet i Befolkningen var Lyst eller Trang til at gaa ind paa de store Reforme i Retsspleien, der paa-tænkes. Jeg tror, at dette er en Tanke, der har været meget langt fra Proceskommissionen, og jeg skal heller ikke negte, at jeg for min Part egentlig ikke indser, hvorledes den i saa Fald skulde kunne opnaa sit Diemed ad denne Vej, idet

det forekommer mig, at denne Lov ingenlunde indeholder Noget, der i den Henseende kunde afgive en Prøvesten. Proceskommissionens Stilling til denne Sag har ganske simpelt været den, at man er gaaet ud fra, at Forligslougv.ningen paa flere Punkter trængte til en Reform; man er ikke gaaet ud fra, hvad det ganske vist synes, at den ærede Taler gif ud fra, at Alt var godt og vel i den Henseende, at der ikke var Noget at lempe eller forandre; thi var man gaaet ud derfra, saa kunde man ganske vist have ladet det blive ved, hvad det var. Men man er gaaet ud fra, at der var Udfylligt i denne Henseende, som trængte til en Forandring, og man har da ganske simpelt gjort sig det Spørgsmaal, om det skulde være nødvendigt af Hensyn til Proceskommissionens øvrige Opgave at vente med at gjøre Noget ved disse Ting i Forligslougv.ningen, som der kunde være Anledning til at være ved, eller om der fra Proceskommissionens Side var Noget i Veien for at gjøre dette strax ved en særlig Lov, og det er dette sidste Punkt, man har ment at kunne bevare saaledes, at der ikke var Noget til Hindrer for ved en særlig Lov at foretage de Lempeller og Ændringer i Forligslougv.ningen, som man maatte anse for heldige, idet denne hele Lovgivning formentlig stod mere uafhængig af den egentlige Procesreform, saaledes at den lige saa vel vilde kunne passe ind i det nye System, som den kunde passe ind i det nuværende. Denne Lov er altsaa fremkommen, fordi Proceskommissionen har ment, at, naar disse Spørgsmaal ikke stode i en saadan nødvendig Forbindelse med de andre store Spørgsmaal, at de nødvendigvis skulde hvile derefter og tages med med det Samme, saa var der ikke nogen Grund til at lade dem ligge, og det maatte endog saa fra Proceskommissionens Standpunkt anses for heldigt at blive af med dem, idet det vilde være hensigtsmæssigt at udforske alle saadanne Ting, som ikke stode i nogen aldeles nødvendig Forbindelse med den store Opgave, som, naar den en Gang kommer frem, i høi Grad vil tage Kræfterne i Beslag. At der i det Mindste fra Befolkningens Side maatte være en Tilbøjelighed tilstede til nøie at prøve denne Sag og fysselsætte sig med denne Opgave, har jeg anset for en given Sag. Hvorledes man til Syvende og Sidst vil komme til at stille sig med Hensyn til denne Opgave, skal jeg ikke i dette Øieblik have nogen bestemt Mening om, men jeg gaar naturligvis ud fra, at det maa være det danske Folks Ønske at følge med i dette Punkt som i andre, og jeg kan ikke tænke mig